

J. Ravni.

Poživina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

LVČKA NEBA

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto III.

1933.

Štev. 8

Bridkó objokovan
 je Jezus v grob dejan;
 o grešnik, moli ga,
 tvoj greh je zdaj opran.

Evharistični papež.

Bil je čas, ko so pristopali otroci k prvemu sv. obhajilu šele v dvanajstem ali celo v štirinajstem letu. Ta čas je zdaj srečno minil.

Za to se imamo zahvaliti razen ljubemu Bogu, še svetemu očetu, Piju X.

Ko je bil le-ta izvoljen za najvišjega duhovnika, je razglasil svojo željo svetu:

Tudi najmanjši otroci, ki so komaj prvo leto v šoli naj sprejmejo dobrega Zveličarja v svetem obhajilu, samo da vanj verujejo in da ga ljubijo.

Pa še nekaj drugega je imel sveti oče na srečo in to ne le za otroke, temveč tudi za odrasle:

Vsi naj bi kar moč pogosto prejemali sveto obhajilo; čim pogosteje, tem bolje — da, če mogoče, kar vsak dan.

Ko je bila ta njegova želja razglašena, so bili pobožni ljudje tega zelo veseli.

Od tedaj dalje pristopajo k obhajilni mizi tudi ob delavnikih otroci in odrasli in sprejemajo Odrešenika v svoja pobožna srca.

Jezus pa prihaja tako rad. Saj je sam rekel: »Moje veselje je, prebivati s človeškimi otroci.«

Papežu Piju X., ki nam je dovolil pogosto in zgodnje sv. obhajilo, pravimo papež presvetega Rešnjega Telesa ali evharistični papež.

Ali ti poslušáš njegov glas? Kolikokrat pristopaš vsak teden k sv. obhajilu?

Izkušnjavec.

Pobožen kralj je bil vsak dan pri sv. maši v svoji grajski kapeli. Prekrasen zgled vladarja, ki je zelo pobožno molil, je vplival jako mogočno na vse dvorjane, ki so kralja spremljali.

Gospodje in gospe, ki so klečali okrog njega, so se močno trudili, da bi bili tako pobožno navzoči pri sveti maši, kot njih kralj.

To je pa satana zelo jezilo.

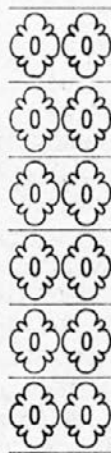
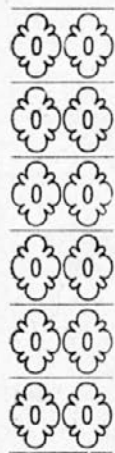
Ker mu je ljubi Bog pustil moč izkušati ljudi, je mislil na zvijačo.

Pobožnemu knezu je šepetal nekega jutra med povzdigovanjem:

»Nikar ne verjemi, da je v tem koščku kruha navzoč božji Sin. To je čisto navaden kruh.«

Kralj se je zelo prestrašil. Doslej ni imel nikdar nobenega dvoma, zdaj pa mu je vstajal ta dvom neprestano v srcu. Pa kljub temu je pri povzdigovanju svete Hostije vedno molil: »Gospod, verujem.«

Toda dvom ni izginil, temveč je postajal sleherni dan močnejši. Satan se je seveda jezil, ker se je ožaloščeni kralj tako junaško bojeval, Bog pa se je tega zelo veselil in je kralja zato bogato poplačal.

»Nikar ne verjemi, da je v tem koščku kruha navzoč božji Sin. To je čisto navaden kruh.«

Neke nedelje zjutraj je bil kralj zopet z vsem svojim dvorom v kapeli pri sv. maši. Prišlo je povzdigovanje in satan je siknil kot kača k ubogemu kralju in mu zašepetal na uho:

»To je kruh, čisto navaden kruh.«

Kralj pogleda sveto Hostijo, ki jo drži duhovnik visoko dvignjeno. Toda to ni bela Hostija — ne. Duhovnik drži v rokah ljubeznivo detece, ki se kralju smehlja.

Brez besede zre knez ta velikanski čudež in sree mu bije v prsih tako močno, kot da se mu hoče zdajzdaj razleteti.

Ministrant pozvoni drugič in mašnik dvigne kelih s predragoceno Gospodovo Krvjo. Nad kelihom zagleda kralj Zveličarja pribitega na križ in v srce se mu razlije presladka beseda: »To je moje telo in moja kri.«

Strah in prekipevajoče veselje mu stiskata srce, da se še ganiti ne more. Nato pa pokrije svoj obraz z rokami in skozi prste mu prično polzeti na dragoceno obleko solze hvaležnosti in veselja. Neprestano je ponavljal eno in isto molitev:

»Moj Zveličar, kako si vendar dober! S čudežem si mi vzel vsak dvom iz srca. Hvala ti za to tisočera. Verujem v tebe, moj Jezus!«

Mali Ludvik.

»Mamica, mamica, nekaj strašnega sem videl danes v cerkvi!« s temi besedami je pridirjal ministrantek Ludvik domov in se zakadil v mamico, da bi jo kmalu podrl.

»Kaj pa se je vendar zgodilo?« ga vpraša mamica prestrašena.

»Mamica, ti veš, kako rad strežem patru Doroteju pri sv. maši, toda zdaj mi boš gotovo prepovedala, da mu ne smem več streči.«

»Ne govori vendar tako,« ga zavrne mamica. »Srečen in ponosen si lahko, da smeš takemu svetemu duhovniku streči.«

Tedaj pravi sinček: »V resnici pater Dorotej je bil do zdaj vedno ljubezniv in dober, toda poslušaj, kaj je storil danes zjutraj: pri povzdigovanju je držal visoko v zraku majhnega, ljubeznivega fantička; kmalu nato ga je približal ustom in lepi deček — hu — je izginil. Mamica, tako prijazen je pater Dorotej, da pa je otroke, ne, tega pa nisem vedel. Res pa je, da se oni deček ni prav nič upiral, ko ga je nesel k ustom. — Mamica, kaj misliš, ali naj še dalje strežem pri sv. maši? Kaj če se pater Dorotej morda že jutri loti tudi mene.«

Ludvik je tesno objel svojo mamico, ki se je z orošenimi očmi nagnila k njemu in mu rekla: »Ludvik, patru Doroteju streži le še dalje: Ne bo te pojedel. Zakaj otrok, ki si ga videl, je bilo dete Jezus. Rada verjamem, da se Deček ni prav nič branil stopiti v patrovo srce, zakaj to srce je čisto in nedolžno. Jezus pa komaj čaka, da bi prišel v tako srce, ki je brez greha. Ti pa ministriraj še naprej patru Doroteju

in некоč boš mogel s ponosom v srečo govoriti: Ko sem bil še nedolžen fantič, sem stregel pri sveti maši svetniku božjemu.

Prijateljski pogovori o sv. maši.

Po knjigi »Entretiens familiers sur la s. messe« priredil fr. Metod Turnšek S. O. Cist.

Kalvarija na oltarju.

Deček je vzel некоč v roke mamin molitvenik in ga radovedno odprl, toga glej, kar neki strah ga je obšel. Pred njegovimi očmi se je razgrnila namreč tale pomenljiva slika: na oltarju stoji na križ pribiti Jezus, ob vznožju sv. križa sta položena sv. hostija in sv. kelih in ob strani gori dvoje sveč. Mali je gledal in strmel, kaj neki bi to pomenilo, zakaj nikjer ni ne mašnika ne ministranta, in vendar je, si je mislil dečko, sv. maša ...

»Pri povzdigovanju je držal visoko v zraku majhnega ljubeznivega fantička...« (Str. 106.)

Zares, tudi midva sva postala radovedna, kaj neki bi ta slika značila. Ti že morda slutiš, da bo sv. maša vsekakor v nekaki zvezi z Jezusovo presveto daritvijo na križu. Da! Daritev sv. maše je ista, bistveno ista kot daritev na križu. — Kdo se daruje v žrtev na Kalvariji? Kristus. In kdo se daruje v žrtev na oltarju sv. maše? Tudi Kristus. Pri daritvi na oltarju se Kristus prav tako kot pri daritvi na Kalvariji daruje in je darovan. Seveda na oltarju se Kristus daruje na nekrvav način, to se pravi — ne preliva več svoje krvi, ker ne more umreti več.

Sedaj pa važno vprašanje! Zakaj je Gospod Jezus ustanovil sv. mašo? Zato, da bi nam po njej naklajnjal vse to, kar nam je zaslužil na Kalvariji. Da, zato! Skušajmo si to še nekoliko pojasniti! Mislite si n. pr., da ste vi svojega dobrega očeta hudo, hudo razžalili, tako strašno, da vas oče niti videti ne mara več. Samo vaš starejši brat, recimo, da ga ni razžalil. Pa je ta vaš starejši brat dober, vas ima rad in — on gre k očetu prosit za vas odpuščanja. In glejte, oče se na njegove prošnje besede omehča, vam odpusti, še celo darila mu dà za vas. Torej od očetove besede »odpustim«, od tega trenutka naprej je doseženo odpuščanje. Toda vi morate še počakati, da se vaš brat vrne, vam to javi in razdeli darove, šele potem se more vaš obrazek zopet vzradostiti.

No da. Isto je pri sv. maši. Naš Gospod nam je zadobil vse milosti na Kalvariji, toda pri sv. maši nam jih deli. Postojva malce, mali kristjan, in pomisliva, kaj je torej sv. maša, kako velikanska je nje korist in s kako pobožnostjo morava torej prisostvovati skrivnostim sv. maše.

Tožiš, da si često raztresen, vnemaren pri molitvi, len pri delu, večkrat celo neubogljiv, a vendar bi bil rad dober, goreč, svet kristjan, kajne? Vidiš, vse svoje skušnjave in težave boš junaško zagovarjal, le tja moraš iti po milosti, kjer jih boš gotovo našel — k sv. maši!

Če ne pojdeš tja, se tudi s teboj lahko tako zgodi kot s tisto deklico v Londonu, ki so jo našli v neki ulici mrtvo. Od gladu je umrla sirotica tik ob pekarni, čeprav je imela v žepu bankovec. Uboga deklica ni vedela, kaj je bankovec, ni znala preceniti vrednosti tega denarja, mislila je, da ima v žepu le navaden papir.

Mi pa vemo, kolik zaklad je sv. maša. Spoštujmo in ljubimo jo kot svoje pravo bogastvo! Kaj je v primeri s sv. mašo

vse zlato, kaj so vsi bankovci na zemlji? Prah in pepel. Le s. maša bogati našo dušo, le ona nam pomaga, da postanemo vedno bolj podobni Jezusu Kristusu. Sv. maša nas dela srečne tu na zemlji, zlasti pa v nebesih na veke.

Veliki četrtek.

Ko je prišla ura, da bi se Jezus vrnil s tega sveta k Očetu, se ni hotel ločiti od svojih, preden jim ni zapustil največjega čudeža svoje ljubezni. Kar je bil že prej obljubil, namreč svoje telo in svojo kri dati v hrano ljudem za večno življenje, to je

Največji čudež Jezusove ljubezni.

izpolnil pri zadnji večerji. Vzel je kruh v svoje svete roke, povzdignil je oči proti nebu, posvetil kruh, ga razlomil in dal svojim učencem, rekoč: »Vzemite in jejte; to je moje telo, ki bo za vas darovano.« Ravno tako je vzel kelih z vinom, ga posvetil in dal svojim učencem, rekoč: »Vzemite in pijte iz njega vsi; to je moja kri nove zaveze, ki bo za vas in za mnoge prelita v odpuščenje grehov. To delajte v moj spomin.«

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

14. Drago vse pove, pa ga spodijo.

Dan je minil, ne da bi črni mož ali pa vile odigrali še kakšno burko. Naslednji dan, za katerega je Drago obetal vse izdati, je Zlodej sam prišel še enkrat opozorit, da se opoldne začno zapori in bičanje, ako do opoldne krivcev ne naznanijo. Okrog devetih je Drago med šolo prosil, da bi smel iti ven. Boksar je uganil njegov namen in mu dovolil. Učenci pa so Dragota še bolj poznali, zato so se razburili; kar tresli so se za nesrečnega fanta, obenem pa mu bili nekako hvaležni, ker se je pokazal tako velikodušnega, da se je šel sam javit in povedati, da so tovariši nedolžni.

Drago je šel naravnost v Zlodejevo pisarno.

»No, kaj pa je? Kaj hočeš?« ga vpraša Zlodej.

Drago: »Gospod, nobeden izmed učencev noče nič povedati, nobeden Vam noče izdati krivcev. Jaz sem si pa mislil, da to ni prav, saj ste vendar Vi gospodar v hiši in bi morali izvedeti, kdo Vam hišni red kali. Zato sem sklenil, gospod, da Vam vse povem, vendar pod enim pogojem.«

Zlodej: »Kaj? Pogoje boš stavil? Ti meni?«

Drago: »Da gospod, jaz Vam; en pogoj, en sam. Drugače pa Vam ne povem ničesar.«

Zlodej: »O, ti bom že znal razvezati jezik, paglavec!«

Drago: »O gospod, ako nočem povedati, me ne bo nihče mogel prisiliti! Prej me lahko ubijete kakor pa da bi Vam izdal samo eno besedico.«

Zlodej pogleda Dragota ves presenečen. Njegov mir in odločnost mu pravita, da zgrda pri takem značaju gotovo nič ne opravi. Za hip pomisli, nato pa reče:

»Kakšen pogoj pa zahtevaš?«

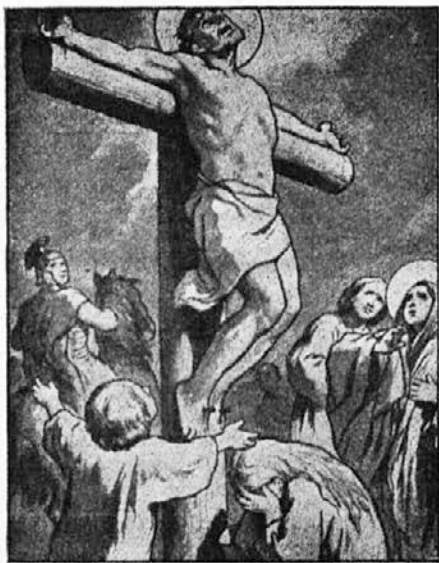
Drago: »Gospod, morate priseči pri vilah in pri sreči Vaše hiše, da krivcev ne boste prav nič telesno kaznovali in tudi drugače ne, razven da jih takoj spodite iz hiše. Ta zadnja kazen je namreč neobhodno potrebna za mir in red Vaše hiše, ker Vam lahko povem, da hočejo krivci izvršiti še celo vrsto drugih hudobij, ki bi Vam lahko postale strašno nadležne.«

Ime:

Kraj:

Razred:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
1. Ali sem danes opravil(a) jutranje molitev?																															
2. Ali sem bil(a) pri sv. maši?																															
3. Ali sem obiskal(a) Jezusa?																															
4. Ali sem bil(a) pri sv. obhajilu?																															
5. Ali sem se v cerkvi in pri molitvi lepo obnašal(a)?																															
6. Ali sem koga pridobil(a), da je Jezusa obiskal, bil pri sv. maši, sv. obhajilu?																															
7. Ali sem molil(a) pred jedjo?																															
8. Ali sem molil(a) po jedi?																															
9. Ali sem komu naredil(a) veselje?																															
10. Ali sem ubogal(a)?																															
11. Ali sem se za Jezusa v tem premagal(a)?																															
12. Ali sem molil(a) večerno molitev?																															

Kalvarija, oj gora bolečin . . .

Kalvarija, oj gora bolečin,
na njej umira božji Sin.
Med nebom in zemljo visi —
poglejte, koliko trpi!
Kristus ves je strašna rana
s strnjeno krvjo obdana.

Iz ran mu teče sveta kri,
ki zemljo grešnikov poji.
Naj kri njegova dragocena
za nas ne bo zgubljena.
Gospod strašno trpi za nas
in vedno bolj slabi mu glas.

Bridko na križu Jezus zaječi,
zaprosi vode, da si usta oroši.
A glej, namesto hladne vode,
vojak na sulico nabode
gobo s kisom napojeno
in z žolčem orošeno.

Kaplja žolča z gobe kane —
nekaj se pod križem zgane:
vitek trn iz zemlje vzklije,
tésno se lesa ovije.
In iz popja zablesti
rdeča roža kakor kri.

Roža je ljubezen naša sveta,
ki s sočutjem grenkim je odeta.
Zate hočemo, Gospod, živeti,
zate voljno vse trpeti.
Tebe, Jezus, hočemo ljubiti,
Tebi prav do smrti vdani biti!

Verija.

Zlodej je bil v zadregi. Ako velikanskih hudobij zadnjih dni ne kaznuje, potem je strogo strahovanje v njegovi hiši pri kraju in s tolikšnim trudom pridobljena pokorščina pojderakom žvižgat. Ako ne izveš, kdo je povzročil vse strahotne lopovščine in ostanejo podjetni in nesramni povzročitelji še naprej pod njegovo streho, potem mora hiša radi nereda in sramote propasti; pride celo lahko dan, ko bodo pobje izgubili sleherni strah in spoštovanje, pa bodo začeli morda celo prefekte in Bog ne zadeni — celo njega samega strahovati. On, vodja, pa bo izgubil dohodke, ki so mu jih za zasebno šolo plačevali starši teh paglavcev, kajti šola bo morala prenehati. Zato je sklenil, da Dragotov trdi pogoj sprejme, čeprav grozno nerad.

»Naj bo. Tvoj pogoj sprejmem,« reče končno.

Drago: »Blagovolite mi to tudi napisati!«

»Kaj! To je pa že preveč! Taka nesramnost!«

Drago: »Ne, gospod, ni nesramnost. Radi svojih tovarišev moram tako ravnati. Saj veste, da je moj opravek pri Vas tak, da bi lahko oni sumili. Zato jih moram pomiriti, da radi moje izdaje krivci ne bodo prehudo trpeli.«

Zlodej: »Pa naj bo po tvojem.«

Drago: »Prosim pa Vas, gospod, da napišete: Prisegam pri vilah in pri sreči moje hiše!«

Zlodej: »Vem, vem, saj si mi že povedal.«

Napiše torej pismo: »Prisegam pri vilah in pri sreči svoje hiše, da krivcev, ki mi jih bo izdal Drago Pleničar, ne bom prav nič kaznoval, razven da jih bom takoj spodil iz hiše. Tudi me nobena odškodnina ne bo mogla podkupiti, da bi jih še kdaj sprejel nazaj.

Zakleti grad, dne 9. avgusta ob poldesetih dopoldne.

Pankracij Zlodej.«

»Tu imaš, zdaj boš menda sit. Povej torej krivce!«

Drago: »Oprostite, gospod, da Vas prosim še za pet minut. Papir ponesem tistim, ki jih moramo o stvari obvestiti.«

Zlodej mu je hotel braniti, pa se je premislil. Saj mu papir ni mogel koristiti drugje ko pri tovariših. Sicer se je pa tudi Drago tako hitro izmazal iz sobe, da ga niti mogel ne bi ustaviti, če bi ga tudi hotel. Skočil je do Metke in ji papir izročil ter ji razložil, da ga bo ta obljuba obvarovala vseh hudih muk, katere je bil Zlodej zažugal krivcem.

»Dam ga tudi zato tebi, da mi ga Zlodej ne iztrga iz rok in ga ne sežge, ako bi mu padlo v glavo, da se premisli.«

Čez pet minut je bil zopet v pisarni.

»Torej bo sedaj kaj?« ga vpraša Zlodej.

»Da gospod, pripravljen sem. Krivec vseh dogodkov zadnjih dni sem jaz, gospod.«

»Kaj! Ti? Ti?« krikne Zlodej, skoči pokonci in z izbuljenimi očmi strmi v Dragota »Ti?«

Drago: »Da gospod. Jaz sem in nihče drugi.«

Zlodej: »To je nemogoče! Lažeš!«

Drago: »Ne, gospod. Govorim čisto resnico. Jaz sam sem vse iztuhlat in vse izvršil.«

»Kako? Saj ni mogoče!«

Drago: »Hočem Vam razložiti. Začniva pri zvoncu!«

Zlodej: »Zvonec! Ti, praviš, si napravil tako, da ni zvonil? Še enkrat ti rečem, da je to nemogoče. Saj bi te morali videti ali slišati!«

Drago se nasmehne in začne pripovedovati. Vsako pobalinstvo je bilo pretuhlano in izvršeno s tolikšno predrznostjo in s tako preprostimi sredstvi, da se je Zlodej navzlic svoji veliki razdraženosti in hudi togoti moral na vso moč čuditi. Niti enkrat ni Dragotovega pripovedovanja prekinil, a nosnice so mu burno plale, v obraz je bil rdeč ko rak; vse to je kazalo, kako mu jeza vse bolj narašča in kako ga togota razganja.

Ko je Drago dokončal, mu je besno zavpil: »Zares, ropar, zločinec, povem ti, da bi te s temile rokami raztrgal na drobne kosce, ako mi ne bi bil izvabil pisane in podpisane obljube! Ker sem pa podpisal in si ti papir spravil na varno, tega ne bom storil. Da se pa pobereš iz moje hiše in Meta s teboj, ti kajpada ne bom branil. Čim prej mi izgineš izpred oči, tem bolje. Preveč si moji hiši nevaren. Vse preveč si iznajdljiv, trmast in predrzen! Sicer pa tudi mesečnine zate niso vnaprej plačali, zato imam s teboj še zgubo. Zato pa: tu imaš listek, da smeš ven, in še enega za tvojo avšasto Meto. Pobegaj se mi in da se nikdar več ne vidimo! Marš!«

»Amen, gospod, nikdar na svidenje!«

Drago je dostojno pozdravil in odšel. Stekel je k Metki, ki se je z njim vred veselila, da se je vse tako srečno izteklo. Brž je pustila ponve in odložila predpasnik, šla v sobico in v nekaj minutah pripravila borni sveženj zase in za Dragota. Nato sta šla proti izhodu, kjer je stražil gluhi zvonar. Ker jima je kazal hrbet, ju ni videl, slišal še manj, zato se mu je Drago približal in ga potrepljal po rami.

Za frančiškanske misijone so darovali:

Iz Maribora:

Gobec Vida je nabrala na god svoje mame 20.— Din. Križarji: Jemec Franček 5.— Din, Jemec Janko 3.— Din, Unger Bogo 0.50 Din, Smodiš Vl. 3.— Din, Stergar 1.— Din, Urankar Franček 2.— Din. Klariča: Brumen Julčka 4.— Din. Lučkarice: Po 50 para: Schmiederer Grete, Koller E., Felber Ilse, Hronek M., Golob M., Lukša Jelena, Sipoš Pavla, Juchart Walter, Klep, Ferwega. Po 1 dinar: Gert Hilda, Kranjc Marija, Sitar Frida, Kokošar Vanda, Supantschisch, Lenz. — Kiffman Amalija 5.— Din, Brandstetter Erika 4.75 Din, Gutmaier H. 1.50 Din, Neger Kurt 4.50 Din, Neger Lore 2.— Din, Cvahte Ana 4.— Din, Dole Ivanka 2.75 Din, Kocbek Dragica 3.— Din, Reiter Silva 3.— Din, Kobau 1.50 Din, Ločičnik Zdenka 4.— Din, Marinkovič Ljuba 2.50 Din, Glaser M. 0.75 Din, Formazarič 0.25 Din, Bitežnik 3.— Din, Strehar Jelka 13.— Din. — Skupno 105.— Din.

Iz Tržiča:

Ahačič Micka 6.— Din, Perko Viljem 5.— Din, Globočnik Marija 3.— Din, Franko Marija 2.— Din, Ahačič Marijan 3.— Din, Stegnar Anica 1.— Din, Kemperle Ivanka (Dolina nad Tržičem) 5.— Din.

Znamke: Lazar Majda (Tržič), Tončič Josip (Ljubljana), Lučkarji in Lučkarice (Maribor), Končan Leopold in Jevnikar Anton (Ljubljana), Radanovič Alojzij (Rajhenburg).

Rešitev obeh ugank v prejšnji številki:

Prva uganika:

Druga uganika:

**Prositate za našega škofa
in svetega očeta.**

Izrebanj so bili sledeči: Slovša Lojze iz Ljubljane (dobi kapelico Srca Jezusovega); Agrež Ivana (Celje), Polajnar Jožef 2. r. (Hraše - Smlednik), Marija Koren 4. r. (Poljčane), Katarina Smolak (St. Danijel-Prevalje), Tončka Glavič (Srednja vas - Laverca), Komel Karmela (Polzela), Hrovat Nuša, 2. r. (Ljubljana), Gorenc Angela 8. r. in Pečnik Dragotina, 7. r. (Trbovlje), in Jožef Šeruga, 5. r. (Št. Vid pri Ptujju).

Vsi ti dobe »Serafinski koledar« in še kaj zraven.

Vseh rešitev je bilo 310. Nepravilno rešenih 58, pravilno pa 152. Nekateri so poslali le eno uganko, 50 jih je napisalo namesto Bogomil: Nikolaj, Boštjan ali Bogomir. Osem jih je napisalo: »Prosrite za našega očeta in svetega škofa.«

Dve uganki.

J	e	s	r	t
z	u	s	k	s
i	s	h	u	t
z	i	n	s	t
o	a	i	a	o
t	k	e	l	s
r	p	l	u	m
a	n	e	l	i
s			s	i

Stanislav, ves, Minka, otrok — čreda, čaj, Ana — pet, marec, Eleonora, Maksim, vila maj — Alojzij, Peter, zlat, Kunigunda, Telesfor, Marko — Anatazij, Anton, Janez — Peregrin, Eleonora, Štefan, Kristina — Boštjan, Spiridijan, Stanislav, Timotej, Cefirin, Stanislav — človeški, ropotati, zaznamovati, nebeščani, gledalec, Antonija.

Vzemi iz vsake besede eno črko; besede med črtico značijo eno besedo. Prvič se vzame za vsako besedo eno črko, drugič dve itd. Iz besed dobiš sestavljen lep rek, katerega naj vsak Lučkar izpolnjuje.

Kdor bo rešil obe uganki in jih bo poslal vsaj do 10. aprila na upravo »Lučke«, pride v poštev za žrebanje. Razpisujemo zopet več prav lepih nagrad.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Voščilo prevzvišenemu škofu ljubljanskemu za njihov god.

Presvitli škof! V »Lučki« sem čitala, da ste Vi velik prijatelj našega lističa »Lučke z neba«. Čitala sem tudi, da boste te dni obhajali svoj god. Upam, da mi ne boste zamerili, ker Vam pošiljam te skromne vrstice.

Vem zakaj je v teh razburkanih časih tako težka Vaša služba. Ker potrebujete naših molitev, Vam svečano obetam, da bom molila in prosila, da boste lažje opravljali svojo težko službo. Prečastiti gosp. urednik nam priporočajo Vas v molitev. Temu klicu se hočem tudi odzvati. Toplo Vas bom priporočala Vašemu patronu sv. Gregoriju, da Vam bo pomagal pri tem težkem delu.

Želim Vam, da bi vse Vam izročene ovčice ljubljanske škofije pripeljali v večno veselje. Voščim Vam, da bi dočakali mnogo srečnih in veselih dni.

»Da bi zdravi in veseli še mnogo, mnogo let živeli!
Vam želi vdana

Ivanka Ponikvar, Malavas št. 18, p. Videm, Dobropolje.

Prečastiti pater Krizostom!

Moje veselje je Vaš list »Lučka«. Vsak mesec jo težko pričakujem, da jo čitam. »Lučka« je moja najljubša prijateljica. Prečastiti pater! Koliko sem Vam hvaležna za »Lučko«. Tudi g. katehetu sem hvaležna, ker jo je nam naročil. »Lučka z neba« nam že tri leta kaže pot, po kateri naj hodimo. Tudi bratje in sestrice jo radi čitajo in starši. Objubila sem, da bom spolnjevala tudi »Jezusove dneve«. Potrudila se bom, da bo več križcev kot ničel. Pošiljam Vam in vsem Lučkaricam in Lučkarjem pozdrave.

Bačar Rozka, učenka V. razreda v Kamniku.

Prečastiti gospod urednik!

Malokedaj dobite iz Kokre kakšno pismo. Naročenih imamo več »Lučk«, če tudi je majhna naša fara. Z veseljem pričakujemo »Lučke«, ker nam nudi toliko lepega.

Vsak mesec sprejmemo skupno sv. obhajilo, katero nas poživí živeti še bolj za Jezusa. Imamo zelo dobrega kateheta, kateri nas uči lepega krščanskega nauka.

Oprostite meni, ker se Vas upam nadlegovati s tem mojim slabim pisanjem, ter si upam in želim, da bi našel tale moj borni listič prostora v Vašem kotičku.

Srčno Vas pozdravlja

Francka Polajnar, učenka ponavljalne šole, Kokra št. 42.

Prečastiti gospod urednik!

Dovolite, prečastiti gospod, da Vam še jaz napišem par vrstic.

Tudi pri nas v smledniški šoli nas je veliko Lučkarjev in Lučkaric, ki prav z veseljem prebiramo ta lepi list. V našem razredu vzamemo »Lučko« skoraj vsi, tako da jih včasih g. katehetu še zmanjka.

Tudi Jezusove dneve prav pridno zapisujemo.

Včasih rešim tudi kakšno uganko. Danes Vam pošiljam rešitev ugank iz zadnje številke, če so prav rešene. Mogoče bom izžrebana.

Vas srčno pozdravlja

Marija Jenko, učenka IV. razreda, Hraše pri Smledniku.

Gospod urednik!

Tudi pri nas imamo prijatelje »Lučke«, ki vsem ugaja, ker je tako zanimiva. Med tistimi prijatelji sem tudi jaz, ki komaj čakam, da mi jo g. katehet dajo. Prečitam vse, pa tudi nad uganke sem se spravila, le žal še do sedaj nisem bila izžrebana. Škoda! Upam pa, da v prihodnje.

Vas prav lepo pozdravlja

Micika Jarkovič, učenka III. razreda, Mala Nedelja.

Prečastiti g. urednik!

Prosim če bi še zame pustili kaj prostora v »Lučki«. Prav lep se mi zdi ta listič, komaj čakam da jo dobim, saj jo imam že dve leti naročeno. Prav lepo se tudi zahvaljujem za povest »Neugnani Drago«.

Kako lepa berilea so v tem lističu in tudi lepe pesmice. Tudi se prav lepo zahvaljujem za »Jezusove dneve«.

Prisrčno vas pozdravlja

Marija Vrhovec, učenka IV. razreda, Dobrova.

Velečastiti pater Krizostom!

Ne zamerite, če se oglasita dve celjski Lučkarici, da Vam popiševa svojo radost zaradi »Lučke«. V našem razredu smo prav vse naročene na to predrago »Lučko«, ki nas hrabri na duši in tudi v pridnosti. Jezusove dneve izpolnjujemo zelo redno.

Vas vdano pozdravljajo

Stante Albina (klarica), Stefka Podgoršek, Mulej Marica (klarica).

UREDNIK ODGOVARJA:

Potočnik Emiliji, VI. razred (Litija). — Ali greš vsak prvi petek k sv. obhajilu? Če se boš zdaj navadila na to, Ti bo ta prekrasna navada ostala vse življenje in deležna boš velikanskega božjega blagoslova. Gospoda kateheta, ki so tako dobri, pa le rada ubogaj in prav pobožno moli iz tistih knjižic, ki jih imate pri skupni službi božji.

Radanovič Lojsku, IV. razred (Rajhenburg). — Ali boš to, kar si začel, tudi nadaljeval? Postal boš tako apostol »Lučke«. Le razširjaj »Lučko« še naprej in razloži otrokom, kako naj izpolnjujejo »Jezusove dneve«. Vesel bom, če mi boš lističe kar skupno poslal.

Ponikvar Ivanki, VI. razred (Videm - Dobropolje). — Pismo, ki si ga napisala presvetlemu knezu in škofu, sem priobčil v »Lučki«. Presvitli namreč radi bero naš listič in Tvojega pisma bodo gotovo veseli.

Makovec Mimici, V. razred (Grlava). Lepo pesmico si mi poslala, le da je premalo verska. Zelo pomembna je zadnja kitica, ko praviš o pomladanskem času:

Pa žalibog kratko ta čas le trpi
in minevajo dnevi veseli.

Na svetu minljivem nič stalnega ni —
Bog v večnosti raj nam dodeli.

Pošlji še kaj!

Albinu Lindič, knjigoveški vajenec (Radovljica). — Seveda se smeš tudi Ti oglasiti. Bom prav vesel. Če boš pridobil nekaj naročnikov, mi boš pa o veliki noči povedal njihove naslove. Še raje bi pa videl, če pošiljam vse »Lučke« na Tvoj naslov, da jih boš potem Ti delil med naročnike.

Mikuletič Sonji (Celje). — Hvala za prekrasno poročilo o celjskih sestricah. Z največjim zanimanjem sem ga bral. Kako vas blagrujem! Zares ste srečne, ko imate tako skrbno roko, ki vas vodi naravnost k božjemu Srečju.

Nasvidenje!

Urednik.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 6 Din, za Italijo 3 L, za Nemško Avstrijo 1 Š. — Pri večji množini izvodov popust po dogovoru. Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizoston Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.